

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancti Agobardi Archiepiscopi Lvgdvnensis Opera

Sancti Agobardi Archiepiscopi Lvgdvnensis Opervm ...

Agobardus <Lugdunensis>

Parisiis, 1666

Capvt V. Ex sermone LIII. expositionis Evangelij secundùm Ioannem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14657

deserere. Numquid quia erunt bona novissima potiora atque meliora, ideo fuerunt illa prima vel nulla vel parva?

XVII. Cùm homines per correptionem in CAP. XIV. viam justitiæ seu veniunt, seu revertuntur, quis operatur in cordibus eorum salutem, nisi ille qui quolibet plantante & rigante, & quolibet in agris vel arbusculis operante, dat incrementum Deus?

XVIII. Nec gratia prohibet correptionem, CAP. XVI; nec correptio negat gratiam. Et ideo sic est præcipienda justitia, ut à Deo gratia, qua id quod præcipitur fiat, fidei oratione poscatur; & hoc utrumque ita faciendum est, ut neque justa correptio negligatur. Omnia verò hæc cum caritate fiant, quoniam caritas nec facit peccatum, & cooperit multitudinem peccatorum.

XIX. Nemo habet de suo nisi mendacium & peccatum. Si quid autem habet homo veritatis atque justitiæ, ab illo fonte est quem debemus sitire in hac eremo, ut ex eo quasi guttis quibusdam inrorati non deficiamus in via.

C A P V T V.

*Ex sermone * LI. expositionis Evangelij * LIII.
secundùm Ioannem.*

S E N T E N T I A I.

D O M I N V M præscium futurorum per CAP. B. Prophetam prædixisse infidelitatem Iudæorum; prædixisse tamen, non fecisse. Non

enim propterea quemquam Deus cogit ad peccandum, quia futura hominum peccata jam novit. Ipsorum enim præscivit peccata, non sua; non cuiusquam alterius, sed ipsorum. Quapropter si ea quæ ille præscivit ipsorum, non sunt ipsorum, non verè illa præscivit. Sed quia illius præscientia falli non potest, sine dubio non alius sed ipsi peccant, quos Deus peccaturos esse præscivit. Fecerunt ergo peccatum Iudæi, quod eos facere non compulit cui peccatum non placet, sed facturos esse prædixit quem nihil latet. Et ideo si non malum, sed bonum facere voluissent, non prohiberentur, & hoc facturi præviderentur ab eo qui novit quid sit quisque facturus, & quid ei sit pro ejus opere redditurus.

II. Malam Iudæorum voluntatem prævidit Deus, & per Prophetam prænuntiavit ille cui abscondi futura non possunt. Sed aliam causam, inquis, dicit Propheta, non voluntatis illorum. Quam causam dicit Propheta? *Quia dedit illi Deus spiritum compunctionis, oculos ut non videant, & aures ut non audiant, & excavavit oculos eorum, & obduravit cor eorum.* Etiam hoc eorum voluntatem meruisse respondeo. Sic enim excæcat, sic obdurat Deus, deferendo, & non adjuvando. quod occulto judicio facere potest, iniquo non potest. Hoc omnino pietas religiosorum inconcussum debet inviolatimque servare. Sicut Apostolus, cum eandem ipsam tractaret difficillimam quæstionem: *Quid ergo dicemus, inquit, numquid iniquitas apud Deum? absit.* Sic ergo absit ut sit iniquitas apud Deum. Sive quando adjuvat, miseri-

Rem. 11.

Rem. 9.

corditer facit; sive quando non ad uvat, justè facit: quia omnia non temeritate, sed iudicio facit.

III. Si iudicia sanctorum iusta sunt, quanto magis justificantis & sanctificantis Dei? Iusta ergo sunt, sed occulta. Ideo cum quaestiones huiusmodi in medium venerint, quare alius sic, alius autem sic, quare ille Deo deserente excœtetur, ille Deo adjuvante illuminetur, non nobis iudicium de iudicio tanti iudicis usurpemus. sed contremiscentes exclamemus cum Apostolo: *O altitudo divitiarum sapientiae & scientiae Dei, quam inscrutabilia sunt iudicia eius, & investigabiles viae eius!* Vnde dictum & in psalmo: *Iudicia tua sicut abyssus multa.* Rom. 15.
Psal. 35.

IV. Audiamus admonentem Scripturam atque dicentem: *Altiora te ne quaesieris, & fortiora te ne scrutatus fueris.* Non quia ista negata sunt nobis, cum Deus magister dicat, *Nihil est occultum quod non reveletur.* Sed si in quod pervenimus in eo ambulemus, sicut dicit Apostolus, non solum quod nescimus & scire debemus, sed etiam si quid aliter sapimus, id quoque nobis Deus revelavit. Pervenimus autem in viam fidei. hanc perseverantissimè teneamus. Ipsa perducit ad cubiculum Regis, in quo omnes sunt thesauri sapientiae & scientiae absconditi. Ambulandum est, proficiendum est, crescendo est, ut sint corda nostra capacia earum rerum quas capere modo non possumus. Quod si nos ultimus dies proficientes invenerit, ibi discimus quod hîc non potuimus.

V. Ne audeat quisquam liberum arbitrium sic defendere, ut nobis orationem qua dicimus,

Ne nos inferas in tentationem, conetur auferre, Rursus ne quisquam neget voluntatis arbitrium, & audeat excusare peccatum. Sed audiamus Dominum, & præcipientem, & opitulantem, & jubentem quid facere debeamus, & adjuvantem ut implere possimus.

VI. Quosdam nimia suæ voluntatis fiducia extulit in superbiam, & quosdam nimia suæ voluntatis diffidentia dejecit in negligentiam. Illi dicunt, Vt quid rogamus Deum ne vincamur tentatione, quod in nostra est potestate? isti dicunt, Vt quid conamur bene vivere, quod in Dei est potestate? O Domine, ô pater qui es in cœlis, ne nos inferas in quamlibet istarum tentationum, sed libera nos à malo. Audiamus Dominum dicentem: *Rogavi pro te Petre, ne deficiat fides tua.* ne sic existimemus fidem nostram esse in libero arbitrio, ut divino non egeat adiutorio. Audiamus & Evangelistam dicentem: *Dedit eis potestatem filios Dei fieri.* ne omnino existimemus in nostra potestate non esse quod credimus. Veruntamen in utroque illius beneficia cognoscamus. Nam & agenda sunt gratiæ, quia data est potestas; & orandum, ne succumbat infirmitas. Ipsa est fides, quæ per dilectionem operatur, sicut ejus mensuram Dominus cuique partitus est, ut qui gloriatur, non in seipso, sed in Domino gloriatur.

VII. Quotquot tam superbe sapiunt, ut suæ voluntatis viribus tantum existiment esse tribuendum, ut negent sibi necessarium divinum adiutorium ad bene vivendum, non possunt credere in Christum. Non enim aliquid profunt syllabæ nominis Christi, & sacramenta Christi,

Luc. 22.

Joan. 3.

Christi, ubi resistitur fidei Christi. Fides autem Christi est, credere in eum qui justificat impium, credere in mediatorem, sine quo interposito non reconciliamur Deo, credere in salvatorem, qui venit quod perierat quærere atque salvare, credere in eum qui dixit: *Sine me nihil potestis facere.* Qui ergo ignorans Dei justitiam, qua justificatur impius, suam vult constituere, qua vincatur superbus, in hanc non potest credere. non quia mutari homines in melius non possunt; sed quandiu talia sapiunt, non possunt credere. Hinc excœcantur & indurantur, quia negando divinum adjutorium non adjuvantur.

1. Iohan. 15.

C A P V T VI.

Ex libro de Prædestinatione Sanctorum, itémque de dono perseverantiæ, ad Prosperum & Hilarium.

S E N T E N T I A I.

INTER gratiam & prædestinationem hoc tantum interest, quod prædestinatio est gratiæ præparatio, gratia verò jam ipsa donatio. Quod itaque ait Apostolus, *Non ex operibus, ne forte quis extollatur, ipsius enim sumus figmentum, creati in Christo IESU in operibus bonis,* gratia est. Quod autem sequitur, *quæ præparavit Deus ut in illis ambulemus,* prædestinatio est. quæ sine præscientia non potest esse, potest.

CAP. X.

Ephes. 2.

Tom. II.

Q